

Vartefter som jag andas
tar tystnaden över efter explosionen av stjärnor
vars splittr fortfarande gnistrar i huvudet på mig.

Vristen har fastnat med foten i rät vinkel mot benet.

Jag släpar den hängande som en tyngd,
den guppar mot småstenarna och de klösande buskarna.

Natten är ogenomtränglig.

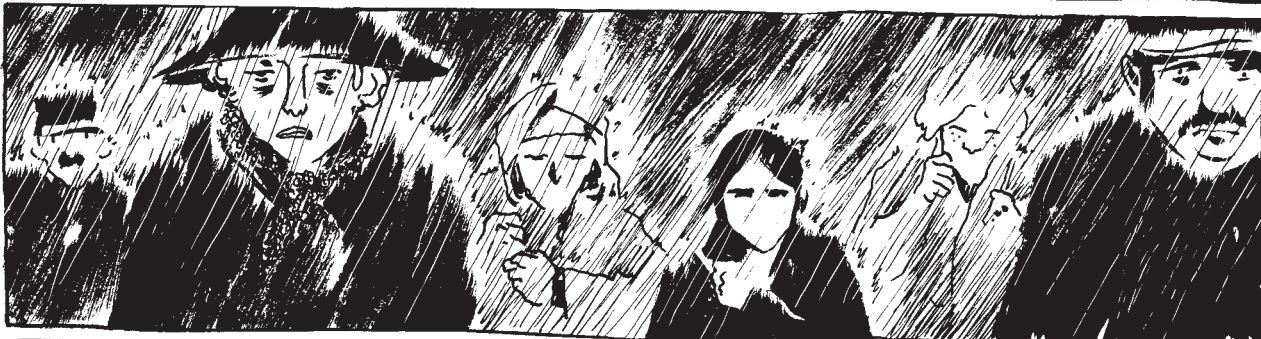
Jag kryper framåt. Armbågarna blir jordiga, jag blöder lera,
taggarna river mig när jag råkar in i ett snår,
jag har ont men jag måste fortsätta ta mig vidare.

Läroanstaltfängelset i Douliens. Ett år tidigare.

Inte ska du gråta!

Jo, jag gråter.
Fem år har jag åkt på,
långt ifrån Paris.

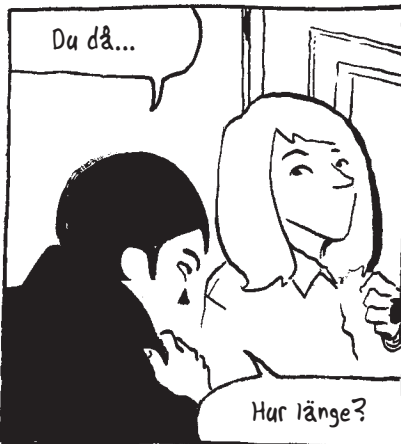
Nåja, nånting kan ju hända...

Man kan bli benådad...
få villkorligt...

Äh,
det där
är bara
snack...

Du då...

Hur länge?

Kvar eller avsuttet?

Kvar... det andra angår
inte mig!

